

Er zijn van die mensen waarvan het bijna zeker is dat, als die er niet geweest waren, de parochie en de kerk van de H. Jozef er misschien ook niet meer zouden zijn. Dat is nogal een forse bewering, maar voor de gast van vandaag gaat dat waarschijnlijk wel op.

Hij heeft geen hogere studies gedaan, heeft geen grote erfenis gehad, heeft geen ereprijzen in de sport verdiend, maar heeft gewoon het hart op de goede plaats. En dat hart klopt niet alleen voor z'n gezin en familie, voor z'n vrienden en kennissen, maar vooral ook voor de H. Jozef parochie.

Wim Hofmans is vandaag op de koffie (met appelgebak) en dan weet je haast zeker dat je tijd en daarna ruimte tekort komt.

Wim, is op 7 oktober 1934 geboren in Langenboom, waar zijn vader Jan woonde. Die was één van de Hofmansen uit Vianen. Vaders' vader, Piet Hofmans, was boer, zeg maar keuterboer op de Berkenkamp in Vianen en stamvader van de grote familie Hofmans die over heel het Land van Cuijk is uitgewaaid. Maar nog steeds kom je ze vooral in Vianen tegen.

Vader Jan werkte als timmerman vanuit Langenboom op de Carrosseriebouw Martens in Wijchen. Iedere dag met de fiets op en neer. Thuisgekomen werd er dan nog gewerkt in de werkplaats achter het huis. Het construeren van karwielen was z'n specialiteit. Als vader in de werkplaats bezig was, kwam moeder, een meisje Siroen, erbij zitten met naaiwerk want dan hoefde er maar één kachel te branden en dan nog wel van het afvalbout. Trouwens dat was ook erg gezellig !

Wim vertelt met trots hoe drie broers bover hem geboren zijn op 27, 28 en 29 januari in 1927, 1928 en 1929.

Dat noem je nog eens 'family-planning'. De warmte kwam echt niet alleen van de kachel. Er kwamen 10 kinderen in het gezin, waarvan Wim de zevende was. Het

gelukskind noemden ze dat vroeger. Van de tien zijn er nu nog vijf in leven. Tussen de oudste en de jongste zat 20 jaar verschil.

Wim doorliep de lagere school en bracht z'n vrije tijd door met vrienden in de bossen en weilanden, al bomen klimmend, vuurtje stokkend, nesten uithalend en slootje springend.

Hij mocht overigens pas gaan spelen als ze eerst met een paar broers een emmer aardappelen geschild hadden. Want 'piepers' vormden natuurlijk het hoofdmenu. Er werden een paar varkens gehouden voor de huisslaching zodat de piepers toch wel 'aangekleed' konden worden. Maar het meeste dat aan een varken zit is spek. Vader Jan had achter het huis een 'beugelbaan' aangelegd die verhuurd werd aan de verenigingen in de buurt.

Wim heeft nu thuis nog een oude wisselbeker staan van de beugelvereniging "de Flatschers" uit Escharen. De kraamvisites waren altijd duur voor de familie vanwege alle borreltjes die de beugelaars dronken op de gezondheid van de boreling. Maar het hielp wél !

Met weemoed vertelt Wim dat z'n vader steeds achter de mening van de onderwijzer stond. Als die straf gaf deed vader er ongezien nog een schepje bovenop. En als er onterecht straf werd uitgedeeld zei vader steevast: "ge zult ook wel eens iets uitgevreten hebben waar je géén straf voor hebt gehad, maak het strafwerk toch mar !".

Na de lagere school moest er gefietst worden, iedere dag naar de LTS in Veghel. Daar leerde Wim voor machinebankwerker, maar vooral lassen was z'n grote hobby.

Na de opleiding werd hij echter 'draaier' bij het bedrijf Cesoma in Uden. Daar werden weefmachines gemaakt. In de avonduren en op zaterdagochtend werd intussen enkele jaren een nijverheidskursus in Mill gevolgd.

Na de baas in Uden heeft Wim er nog veel gehad- Hij had niet veel rust in z'n kont en zocht steeds een nieuwe uitdaging op. Van Uden naar Mill, van Wijchen naar Deest. In Deest werkte hij op de scheepswerf van van der Werf en daar werd hij zeer gewaardeerd vanwege zijn hobby, het lassen. Zodanig gewaardeerd dat hij van de baas een Puch-brommer kreeg. Die gebruikte hij vooral graag als hij op woensdagavond 'de week ging doorzagen' aan de Vorleweg in Mill waar hij inmiddels Roos Jacobs had leren kennen. Dat was gebeurd in de bus naar de kermis in Odiliapeel. Er waren geen zitplaatsen weer behalve bij Wim op 'slip'. En zo is het gekomen.

Na vier jaar verkering werd er in 1960 getrouwd. Wim had, samen met vele deskundige vrienden, een huis gebouwd aan de toenmalige “Zwarte straat” in Vianen. Daar was de grond goedkoop.

Roos, die werkte op een confectiebedrijf in Mill, stopte met werken. Dat was in die tijd heel gewoon. Meestal kwam er dan na negen maanden een kindje, maar Wim en Roos moesten daar 3 jaar op wachten. Het Mariabeeld in de kerk in Vianen kreeg bijna zwarte voeten van alle kaarsen die door Roos werden opgestoken om hulp.

Gelukkig is het allemaal goed gekomen want Roos en Wim hebben twee zonen en twee dochters gekregen, keurig om en om. En beide dochters hebben weer ieder twee dochters. En dat woont allemaal dicht in de buurt. Een zeer bijzonder verhaal is de geboorte van één van de kleindochters. In de auto bij Wim, op de achterbank, op weg naar het ziekenhuis in Nijmegen. In Malden was het kind er ineens. Het moest daags daarna aangegeven worden in de gemeente Malden want dat was de geboorteplaats. De zusters wilden het kindje “Mercedes” noemen maar het was een Toyota waarin het geboren was. Die vlieger ging dus niet op. Wim en Roos hebben 29 jaar met hun kinderen in Vianen gewoond en zijn toen verhuisd

naar de Heeswijkse Kampen.

Bij het begin van hun huwelijk werkte Wim zes jaar bij de machinefabriek van de ‘jongens’ van Maan Lange. Daarna ging hij over naar de Roggy waar hij zijn arbeidzame leven heeft volgemaakt als onderhoudsman.

Al in Vianen was onze Wim betrokken bij de kerk, eerst ‘order’ pastoor Muskens en later bij pastor Jan de Jager. Toen hij dan ook in het parochiegebied van de H. Jozef kwam wonen was pastor van den Acker er als de kippen bij om hem in het parochiebestuur te vragen. En daar zit hij nu nog in, tot zeer veel genoegen van iedereen die met hem te maken heeft. Als ik hem vraag of hij bij de kerk betrokken blijft omdat hij zo gelovig is zegt hij heel nuchter: ik zoek altijd de mens achter de personen waar ik mee te maken heb; daar geniet ik van en dat houdt mij actief. Hij kent dan ook ontzettend veel mensen en hij houdt van die mensen. Hij is er vaak zodanig mee bezig dat Roos wel eens zegt, terwijl die zelf toch ook zeer betrokken is: ‘Is ‘t alweer kerk?’. Datzelfde geluid hoort hij ook wel eens van zijn kinderen, maar Wim laat dat maar zo.

“Als we de zaak voorlopig nog maar tien jaar overeind kunnen houden” is zijn

lijfspreuk.

Wim Hofmans, zo'n soort man waarvan er eigenlijk te weinig rondlopen. Rustig, solide en vriendelijk, altijd bereid om iets te doen. En met een bedachtzaam en helder verstand. Ook nog wel eens een 'rem' voor sommigen die té hard van stapel willen lopen. Dus iemand die prima past in de combinatie. Een 'kadootje' van Onze Lieve Heer zelf !

Later we maar hopen dat we hem nog lang mogen 'hebben' !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.